

LBRIS

We know
books

JULIA QUINN

BRIDGERTON

LUI SIR PHILLIP,
CU DRAGOSTE

POVESTEA LUI ELOISE

Traducere din limba engleză
IRINA FULGER

LITERA
București

Capitolul 1

Mai 1824

*Undeva pe drumul dintre Londra și Gloucestershire
Miezul nopții*

Dragă domnișoară Bridgerton,

Vă mulțumesc pentru scrisoarea amabilă pentru pierderea soției mele. A fost amabil din partea dumneavoastră să vă luați din timp și să scrieți unui domn pe care nu l-ați cunoscut niciodată. Vă ofer această floare presată drept mulțumire. Nu-i nimic altceva decât o simplă opaiță roșie (Silene dioica), dar învesește câmpurile de aici, din Gloucestershire, și pare să fi sosit devreme în acest an.

Era floarea de câmp preferată a Marinei.

Cu stimă,

Sir Phillip Crane

Eloise Bridgerton netezi hârtia bine citită din poala ei. Nu era multă lumină pentru a vedea cuvintele, chiar și cu luna plină luminând prin ferestrele trăsorii, dar asta nu conta cu adevărat. Memorase întreaga scrisoare, și floarea presată delicată, care era mai mult roz decât roșie de fapt, se afla în siguranță între paginile unei cărți pe care o șterpелise din biblioteca fratelui ei.

Nu fusese teribil de surprinsă când primise un răspuns de la Sir Phillip. Bunele maniere dictau așa ceva, deși până și mama lui Eloise, cu siguranță arbitra supremă a comportamentului adecvat, spunea că Eloise își lua corespondența un pic cam prea în serios.

Desigur că era ceva obișnuit pentru domnișoarele de statutul lui Eloise să petreacă câteva ore îndelungate în fiecare săptămână scriind scrisori, dar Eloise își făcuse de mult un obicei din a petrece acest timp în fiecare zi. Îi plăcea să scrie scrisori, mai mult persoanelor pe care nu le vedea de ani întregi (mereu îi plăcuse să-și imagineze surpriza acestora când deschideau plicul ei), așa că-și scotea tocul și hârtia pentru aproape orice ocazie – nașteri, decese, orice fel de realizare care merita felicitări sau condoleanțe.

Nu era sigură de ce continua să trimită scrisori, doar că petrecea așa de mult timp scriind scrisori oricărui dintre frații ei care nu se afla la Londra în acel moment și i se păruse destul de ușor să scrie o scrisoare scurtă unei rude îndepărtate cât stătea la biroul ei.

Și deși toată lumea scria o scurtă scrisoare drept răspuns – până la urmă era o Bridgerton și nimeni nu dorea să jignească un Bridgerton –, niciodată cineva nu trimisese un cadou, chiar și ceva așa de umil precum o floare presată.

Eloise închise ochii, imaginându-și delicatele petale roz. Îi era greu să-și imagineze un bărbat manevrând o floare așa fragilă. Toți cei patru frați ai ei erau bărbați mari, puternici, cu umeri largi și mâini mari care, cu siguranță, ar mutila biata floare într-o secundă.

Fusese intrigată de răspunsul lui Sir Phillip, mai ales de utilizarea limbii latine, și-i răspunsese imediat.

Dragă Sir Phillip,

Vă mulțumesc foarte mult pentru fermecătoarea floare presată. A fost o surpriză așa de minunată când a ieșit

plutind din plic. Și o amintire așa de prețioasă despre scumpa și draga Marina.

Am observat ușurința cu privire la numele științific al flozii. Sunteți botanist?

A dumneavoastră,

Domnișoara Eloise Bridgerton

Era viclean din partea ei să încheie scrisoarea cu o întrebare. Acum bietul om va fi obligat să-i răspundă din nou.

Nu o dezamăgi.

Eloise primise un răspuns în doar zece zile.

Dragă domnișoară Bridgerton,

Într-adevăr sunt botanist, educat la Cambridge, deși momentan nu țin legătura cu nici o universitate sau consiliu științific. Fac experimente aici la conacul Romney, în propria seră.

Și dumneavoastră aveți înclinații științifice?

Al dumneavoastră,

Sir Phillip Crane

Correspondența avea ceva palpitant; poate că era pur și simplu entuziasmul de a găsi pe cineva, care nu-i era rudă, care părea realmente dornic să poarte un dialog în scris. Orice ar fi fost, Eloise îi răspunse imediat.

Dragă Sir Phillip,

Doamne, Dumnezeule, nu, mă tem că nu am o gândire științifică, deși mă pricep la calcule. Sunt mai mult interesată de științele umaniste; s-ar putea să fi observat că-mi place să scriu scrisori.

A dumneavoastră prietenă,

Eloise Bridgerton

Eloise nu fusese sigură dacă să încheie cu o formulare așa de informală, dar hotărî să greșească fiind prea îndrăzneată. Evident că lui Sir Phillip îi făcea la fel de mult plăcere corespondența ca și ei; altfel sigur n-ar fi terminat scrisoarea cu o întrebare.

Răspunsul lui veni după două săptămâni.

Draga mea domnișoară Bridgerton,

Ah, dar este un soi de prietenie, nu-i așa? Mărturisesc că sunt oarecum izolat aici în provincie și, dacă nu am parte de un chip zâmbitor la micul dejun, aș putea măcar să am o scrisoare amicală, nu sunteți de acord?

V-am trimis o altă floare. Aceasta este Geranium pratense, mai cunoscută sub numele de săgețică.

Cu mare respect,

Phillip Crane

Eloise își amintea bine acea zi. Stătuse în scaunul ei, cel din camera ei de lângă fereastră, și se uitase la floarea mov presată cu grijă pentru ceea ce i se păruse o eternitate. Încearca să o curteze? Prin scrisori?

Și apoi într-o zi primise o scrisoare care era destul de diferită de restul.

Draga mea domnișoară Bridgerton,

Corespondăm deja de ceva vreme și, deși nu ne-am cunoscut niciodată formal, simt că vă cunosc. Sper că simțiți la fel.

Mă iertați dacă sunt prea îndrăzneț, dar vă scriu să vă invit în vizită la conacul Romney. Speranța mea este că, după o perioadă potrivită, poate decidem că ne potrivim și veți fi de acord să-mi fiți soție.

Veți fi, desigur, însoțită cum se cuvine. Dacă-mi acceptați invitația, voi planifica imediat să o aduc pe mătușa mea văduvă la conacul Romney.

Sper că vă veți gândi la propunerea mea.

Al dumneavoastră mereu,

Sir Phillip Crane

Eloise băgase imediat scrisoarea într-un sertar, nefiind în stare nici măcar să-i înțeleagă cererea. Voia să se căsătorească cu cineva pe care nici măcar nu îl *cunoștea*?

Nu, ca să fie corectă, asta nu era complet adevărat. Se știau. Își spusese mai multe într-un an de corespondență decât mulți soți și soții o făceau pe durata unei întregi căsnicii.

Totuși, nu se întâlniseră niciodată.

Eloise se gândi la toate cererile în căsătorie pe care le refuzase de-a lungul anilor. Câte fuseseră? Cel puțin șase. Acum nici măcar nu-și amintea de ce îi refuzase pe unii dintre ei. Fără vreun motiv serios, doar că nu erau...

Perfecti.

Cerea așa de mult?

Clătină din cap, conștientă că părea prostuță și răsfățată. Nu, nu avea nevoie de cineva perfect. Avea nevoie doar de cineva perfect pentru ea.

Știa ce spuneau matroanele bogate despre ea. Că era prea exigentă, mai rău decât năroadă. Va ajunge fată bătrână – nu, asta nu o mai spuneau. Spuneau că *era* deja o fată bătrână, ceea ce era adevărat. Nu ajungeai la vârsta de 28 de ani fără să auzi cum se șoptește asta pe la spatele tău.

Sau îți este aruncat în față.

Dar adevărul amuzant era că pe Eloise nu o deranja situația ei. Sau cel puțin nu până recent.

Nu-i trecuse niciodată prin cap că va rămâne fată bătrână pentru totdeauna și, pe lângă asta, îi plăcea viața ei destul de mult. Avea cea mai bună familie pe care cineva și-o putea imagina – șapte frați

și surori în total, cu numele în ordine alfabetică, ceea ce o puneă chiar la mijloc cu E, cu patru frați mai mari și trei mai mici. Mama ei era încântătoare și chiar se oprise din a o bate la cap pe Eloise cu măritișul. Eloise avea încă un loc proeminent în societate; familia Bridgerton era adorată și respectată unanim (și uneori temută), iar Eloise avea o personalitate așa de veselă și irezistibilă, încât toată lumea căuta să fie în compania ei, fată bătrână sau nu.

Dar în ultima vreme...

Oftă, simțindu-se dintr-odată un pic mai în vârstă decât cei 28 de ani ai ei. În ultima vreme nu se mai simțise așa de bine dispusă. În ultima vreme începuse să creadă că poate matroanele acelea bogate și arțăgoase aveau dreptate și că ea nu-și va găsi un soț. Poate fusese prea pretențioasă, prea hotărâtă să urmeze exemplele fraților și surorii ei mai mari, care găsiseră o iubire profundă și pasională alături de soții lor (chiar dacă nu fusese neapărat prezentă la început).

Poate că o căsătorie bazată pe respect reciproc și tovarășie era mai bine decât deloc.

Dar îi era dificil să vorbească despre aceste sentimente cu cineva. Mama ei o îndemnase așa de mulți ani să-și găsească un soț; pe cât de mult o adora Eloise, i-ar fi fost dificil să se umilească și să spună că ar fi trebuit să o asculte. Frații ei nu i-ar fi fost de nici un ajutor. Anthony, cel mai mare, și-ar fi asumat îndatorirea să-i selecteze un partener potrivit și apoi să-l intimideze pe bietul bărbat să se supună. Benedict era un prea mare visător și, pe lângă asta, nu mai venea aproape deloc pe la Londra, preferând liniștea din provincie. În ceea ce-l privește pe Colin – ei bine, acolo era o cu totul altă istorie, care își merită propriul paragraf.

Bănuia că ar fi trebuit să stea de vorbă cu Daphne, dar de fiecare dată când se ducea în vizită la ea, sora ei mai mare era așa de *fericită*, așa de binecuvântat de îndrăgostită de soțul ei și de viața ei de mamă a celor patru pui ai ei. Cum putea cineva așa să-i ofere un sfat util cuiva în situația lui Eloise? Și Francesca părea la jumătate de lume distanță, plecată în Scoția. Și apoi, lui Eloise nu i se părea

corect să o deranjeze cu problemele ei prostești. Francesca rămăsese văduvă la vârsta de 23 de ani, pentru Dumnezeu! Prin comparație, temerile și grijile lui Eloise păreau teribil de ne semnificative.

Și poate din toate aceste motive corespondența ei cu Sir Phillip devenise o plăcere așa de vinovată. Familia Bridgerton era o familie mare, gălăgioasă și zgomotoasă. Era aproape imposibil să păstrezi vreun secret, mai ales față de surorile ei, iar cea mai tânără dintre ele – Hyacinth – ar fi putut câștiga războiul împotriva lui Napoleon în jumătate din timp dacă Maiestatea Sa s-ar fi gândit să o recruteze în serviciul de spionaj.

În modul lui ciudat, Sir Phillip era al ei. Singurul lucru pe care nu trebuise niciodată să-l împartă cu cineva. Scrisorile lui erau adunate și legate cu o fundă mov, ascunse la fundul sertarului din mijloc al biroului ei, băgate sub teancul de hârtie folosită pentru multele ei scrisori.

El era secretul ei. *Al ei.*

Și pentru că nu-l întâlnise în realitate niciodată, fusese în stare să-l creeze în mintea ei, folosindu-se de scrisorile lui ca un schelet și apoi imaginându-și-l cum crezuse ea de cuviință. Dacă vreodată existase un bărbat perfect, sigur trebuia să fie Sir Phillip Crane din imaginația ei.

Și acum el voia să o cunoască? *Să o cunoască?* Era nebun? Și să strice ceea ce fusese o curtare perfectă?

Dar apoi se petrecuse imposibilul. Penelope Featherington, cea mai bună prietenă a lui Eloise de aproape doisprezece ani, se măritase. Și mai mult, se măritase cu *Colin*. Fratele lui Eloise!

Eloise n-ar fi putut fi mai surprinsă nici dacă luna ar fi căzut subit de pe cer și ar fi aterizat în grădina ei din spate.

Era fericită pentru Penelope. Chiar era. Și era fericită și pentru Colin. Probabil că erau oamenii ei preferați din întreaga lume și era încântată că-și găsiseră fericirea. Nimeni nu o merita mai mult.

Dar asta nu însemna că mariajul lor nu lăsase un loc gol în viața ei.

Bănuia că atunci când se gândise la viața ei ca fată bătrână și încercase să se convingă că era ceea ce-și dorea într-adevăr, Penelope se aflase mereu acolo în această imagine, și ea tot fată bătrână lângă ea. Era acceptabil – aproape chiar îndrăzneț – să ai 28 de ani și să fii necăsătorită atâta vreme cât și Penelope avea 28 de ani și era necăsătorită. Nu era că nu-și *dorise* ca Penelope să găsească un soț; doar că niciodată nu i se păruse ceva măcar posibil. Eloise știa că Penelope era minunată, bună, inteligentă și spirituală, dar domniile din nobilime nu păruseră niciodată să observe asta. În toți anii ei în societate – unsprezece în total –, Penelope nu fusese cerută niciodată în căsătorie. Nu suscitase nici măcar un gram de interes.

Într-un fel, Eloise contase pe ea să rămână unde era, ce era – mai întâi de toate – prietena lui Eloise. Tovarășa ei de celibat.

Și cea mai rea parte – cea care o făcea pe Eloise să se simtă cumplit de vinovată – era că *ea* nu se gândise niciodată cum s-ar simți Penelope dacă ea s-ar mărita prima, ceea ce, într-adevăr, mereu bănuise că va face.

Dar acum că Penelope îl avea pe Colin, Eloise putea să vadă că mariajul lor era o chestiune superbă. Și ea era singură. Singură în mijlocul aglomeratei Londre, în mijlocul unei familii mari și iubitoare.

Era greu să-și imagineze o poziție mai singuratică.

Dintr-odată propunerea îndrăzneață a lui Sir Phillip – ascunsă chiar la fundul teancului ei, pe fundul sertarului din mijloc, încuiată într-un seif nou cumpărat, doar ca Eloise să nu fie tentată să se uite la ea de șase ori pe zi – ei bine, părea un pic mai interesantă.

Mai interesantă cu fiecare zi ce trecea, sincer, pentru că devenea tot mai neliniștită, mai nesatisfăcută de locul în viață pe care, era nevoită să admită, ea îl alesese.

Și așa, într-o zi, după ce o vizitase pe Penelope, doar ca să fie informată de majordom că domnul și doamna Bridgerton nu puteau primi vizitatori (frazat de așa manieră că până și Eloise știa ce însemna), luă o hotărâre. Sosise momentul să-și ia propria viață în mâini, să-și controleze destinul, în loc să participe la bal după bal,

cu speranța deșartă că bărbatul perfect se va materializa dintr-odată în fața ei, fără a mai ține cont că niciodată nu era cineva nou în Londra și că după zece ani în societate îi cunoscuse deja pe toți cei de vârsta și genul potrivit pentru a se căsători.

Își spuse că asta nu însemna că era obligată să se mărite cu Sir Phillip; doar analiza ceea ce părea a fi o posibilitate excelentă. Dacă nu se potriveau, nu va trebui să se căsătorească; până la urmă nu-i promitea nimic lui.

Dar dacă ceva o caracteriza pe Eloise era că, atunci când decidea ceva, acționa repede. Nu, se gândi ea cu o etalare destul de impresionantă de onestitate (cel puțin, după părerea ei), două lucruri la ea îi marcau fiecare acțiune – îi plăcea să acționeze repede și era tenace. Penelope o descrisese cândva că semăna cu un câine care avea un os.

Și Penelope nu glumise.

Când Eloise se agăța de o idee, nici măcar întreaga forță a familiei Bridgerton nu o putea abate de la scopul stabilit. (Și familia Bridgerton chiar era o forță impresionantă.) Era probabil doar un adevărat noroc faptul că scopurile ei și cele ale familiei ei nu fuseseră în contradicție niciodată înainte, cel puțin nu în legătură cu ceva important.

Eloise știa că ei n-ar accepta niciodată ca ea să plece orbește să se întâlnească cu un bărbat pe care nu-l cunoscuse niciodată. Anthony i-ar fi cerut probabil lui Sir Phillip să vină la Londra și să cunoască toată familia, și Eloise nu-și putea imagina nici un alt scenariu mai posibil care să sperie un potențial pețitor. Bărbații care încercaseră în trecut să-i intre în grații cunoșteau măcar scena londoneză și știau exact în ceea ce se băgau; bietul Sir Phillip, care – după propria mărturisire din scrisorile lui – nu călcase în Londra de pe vremea școlii și nu participase vreodată la sezonul social, ar fi fost prins într-o ambuscadă.

Așa că singura opțiune era ca ea să călătorească în Gloucestershire și trebuia să o facă în secret, lucru pe care îl realizase după ce se gândise câteva zile la chestiune. Dacă familia ei i-ar fi știut planurile, ar fi putut foarte bine să-i interzică să se ducă. Eloise era o adversară

demnă de luat în seamă și poate ar fi câștigat până la urmă, dar ar fi fost o luptă lungă și dureroasă. Ca să nu mai menționeze că, dacă îi permiteau să se ducă – că era sau nu după o luptă prelungită asupra subiectului –, ar fi insistat să fie însoțită de cel puțin doi dintre ei.

Eloise se cutremură. Iar aceste două persoane ar fi fost cel mai probabil mama ei și Hyacinth.

Dumnezeule, nimeni nu se putea îndrăgosti cu ele două prin preajmă. Nimeni n-ar fi putut nici măcar dezvolta un atașament moderat, dar de durată, lucru cu care Eloise era dispusă să se mulțumească de data asta.

Se hotărî să evadeze pe durata balului surorii ei Daphne. Urma să fie un mare eveniment, cu sute de invitați și exact cantitatea potrivită de zgomot și confuzie pentru ca absența ei să treacă neobservată vreo șase ore, poate și mai mult. Mama ei insistase mereu să fie punctuali – chiar să ajungă mai devreme – când un membru al familiei organiza un eveniment social, așa că cu siguranță vor ajunge la Daphne nu mai târziu de ora opt. Dacă pleca devreme și balul nu se încheia treptat până spre dimineață... ei bine, avea să fie aproape de răsărit până când cineva își va da seama că plecase și ea putea să fie la jumătatea drumului spre Gloucestershire.

Și dacă nu la jumătate, atunci suficient de departe încât să fie sigură că lor nu le va fi prea ușor să-i dea de urmă.

Până la urmă, totul se dovedise aproape înspăimântător de ușor. Întreaga ei familie fusese distrasă de un mare anunț pe care Colin plănuia să-l facă, și astfel tot ce trebuise să facă fu să se scuze că se duce la toaletă, să iasă prin spate și să parcurgă pe jos scurta distanță până la casa ei, unde își ascunsese bagajele în grădina din spate. De acolo nu trebuise decât să meargă până la colț, unde aranjase să fie așteptată de o birjă închiriată.

Dumnezeule, dacă ar fi știut că era așa de ușor să-și croiască singură drumul prin lume, ar fi făcut-o cu ani în urmă.

Și acum uite-o, mergând spre Gloucestershire, bănuind că se îndreaptă spre destin – sau așa spera, nu era sigură care – cu nimic